

gaan. Na den middag kwam langzamerhand de achterzijde in de schaduw te liggen en kreeg ook de voorkant nog wat licht en warmte mee. Tusschen den toren van het stadhuis en het oude hof neigde de zon ten onder.

Het nieuwe huis van Moesa Beg was een tiental jaren oud; het behoorde tot de schoonste van Den Haag en was door de Staten-Generaal, formeel voor rekening van de Compagnie, voor korten tijd en met het uitsluitend doel, om hem er te huisvesten, gehuurd van Mr. Jacob van Dijck, die, hoewel Hollander, van 1609 tot 1620 als Zweedsch ambassadeur in Den Haag was gevestigd geweest en sedertdien naar Zweden teruggekeerd. Men noemde het in de wandeling dan ook nog altijd het Zweedsche huis.

Moesa Beg, trots alle hem omringende eer en praal en trots de luxueuze wijze, waarop hij gehuisvest was, gevoelde zich op de plaats van zijn bestemming al even weinig gelukkig als hij dit op reis was geweest. Ook hier, echter, viel het aanvankelijk mee: de audiëntie bij de Staten, waar men zijn Perzischen credentiebrief zóó weinig begreep, dat men hem driemaal moest laten vertalen, de audiëntie bij den Prins, de aanbieding der geschenken, „van ses en vijftich personen seer magnifyckelijck ten hove ghedraghen”, de wijze, waarop hij door „de treffelijksten van 't landt,” onder wie de Prins zelf, werd uitgenoodigd en onthaald, zijn ontmoeting met den uit zijn land verdreven koning van Bohemen, Keurvorst Frederik V van de Palts, die zijn buurman was op den Kneuterdijk, dit alles leidde hem af van de vele onaangenaamheden, die een uitvloeisel waren van het vreemde milieu. Op den duur, echter, was hij hiertegen niet opgewassen. Hij klaagde te veel, hij sprak te veel kwaad en het werd leeg om hem heen. Hij kreeg hooggaande ruzie met zijn tolk en eischte, dat deze zou worden gearresteerd. Hij leefde op te grooten voet en den hofmeester van de Staten, Jhr. Jan de Mortaigne, werd opgedragen, zijn uitgaven te besnoeien. Dan, plotseling, bang niet voor vol te worden aangezien, liet hij zich gelden en diende een omstandig verzoekschrift in, om alle door de Staten aangestelde ambassadeurs en consuls uit Turkije, waarmee de Sjah in oorlog was, terug te ontbieden. Ook vroeg hij, den ongelukkigen Naqd Ali Beg te vergunnen, naar Nederland over te steken, maar kwam onmiddellijk daarna op deze al te beminnelijke gedachte terug.

Tegen het eind van Augustus vertrok hij naar Amsterdam en op 1 September maakten de Staten, op een wenk van de Compagnie, toebereidselen voor zijn terugreis naar Perzië. Een commissie, waartoe ook Thomas Verwer behoorde, die zijn aan het Spuy gelegen residentie enkele jaren later met speculatieve doeleinden aankoopten zou, stelde de hiertoe te volgen procedure vast. Inmiddels zag men hem een dag of tien later onverwacht in Den Haag weer verschijnen, daar, naar hij zeide, de Amsterdamsche lucht hem niet goed bekwam. Erger dan zijn ongesteldheid was echter de verontwaardiging, die zich van hem had meester gemaakt. Een vlammende aanklacht tegen Bewindhebbers, die hem uit Amsterdam „sonder compagnie van iemants gehat